

**Φωτός ἀπεργία
κι ἡ πόλις μαγεία.**

Ἦτο λαμπρῆς ἡμέρα,
καὶ σκότος παρ' ἔλπιδα
ἐνέσκηψ' ἔδω πέρα,
στῶν φώτων τὴν κοιτίδα.

Ἦτο πυκνὸς ὁ ζόφος,
τὰ πάντα σκοτεινὰ,
κανέν' ἀερίφως
δὲν φέγγει πουθενά.

Ὅλους συνεχε τράμος,
ἔρημος κάθε δρόμος,
ἔρημος δλ' ἡ πόλις.

Θαρροῦσες κι' ἔδω πέρα
πῶς ἔπεσε χολέρα
κι' ἐξ Ἴνδιων πανώλης.

Μήτε κι' ἀμάξης κρότος,
μήτε κι' αὐτοκινήτου
ἐτάραττε τὸ σκότος
τῆς γῆς τῆς πανυμνήτου.

Τὶ Πασχαλιὰ κι' ἐκείνη,
ἀϊθίος θὰ μείνη
καὶ δὲν θὰ ξεκασθῆ.

Πρέπει τοιοῦτον σκότος
τοῦ νέου καθεστῶτος
ν' ἀποθαναισιθῆ.

Καὶ τὸν ντελῆ βορῶ
τὸν εἶχε πιάσει λύσσα,
κι' ἐμείνετο κι' ἐφόσσα,
κι' ἔσθινε τὰ κεριά.

Σκότος φηλαφητὸ
κι' ἄγριο βογγητὸ
καὶ βρυχηθμὸς ἀγέρα.

Τὶ βράδυ, τι νυκτιὰ,
μήτε κολοφωτιὰ
δὲν ἐφεγγ' ἔδω πέρα.

Πτολιθρον μακάριον,
ποῦ τρέμαζε καθέννας,
κι' ἐσάλυε τὰς φρένας
τὸ σκότος τὸ Ταρτάρειον.

Ἀναστάσεως ἡμέρα, λαμπρυνθῆμεν σὺν καὶ πρώτα,
ὅμως πῶς νὰ λαμπρυνθῆμεν, ἀδελφοί μου, δίχως φῶτα;

Ἀναστάσεως χαρὰ
καὶ πανήγυρις μεγάλη,
πλὴν σκοτία παγερά
καὶ φρικτὴ μᾶς περιβάλλει.

Πρόσφυγες καὶ γηγενεῖς
σκοτισμένοι σὰς ζῶτα:
πῶς νὰ λαμπρυνθῆ κανεὶς
μ' ἓνα σκότος σὺν κι' αὐτῶ;

Ἀναστάσεως χαρὰ,
πλὴν προβάλλει ζοφερά
τῆς σοφίας ἡ τροφός.

Ἐν τῷ σκότει φιληθῶμεν,
ἐν τῷ σκότει λαμπρυνθῶμεν,
μᾶς ἐσκότισε τὸ φῶς

Τέλος πάντων ἕως πότε
τόσον φῶς, συμπατριῶταί,
καὶ τὰ μάτια θὰ πειράζῃ
καὶ θὰ μᾶς παρακουράζῃ;

Ἔως πότε πᾶ κι' ἡ πόλις τῶν ἐνδόξων Ἀθηνῶν
θάναι τοῦ φωτός κυρία,
καὶ θὰ πλέῃ μακαρία
σὲ φωτὸς ὀκειανόν;

Φῶς καθ' ἑλλην τὴν ἡμέραν,
φῶς καθ' ἑλλην τὴν ἑσπέραν,
εἶναι μὴ μονοτονία,
πλήξις, πίσις, ἀνία.

Ἔως πότε τὴν Ἑλλάδα
θὰ τὴν λὲν φωτὸς κοιλάδα;

Ἴδωμεν κι' ὄλιγον σκότος ἐν τῷ φωτεινῷ της πλοῦτῳ,
συναιθίωμεν κι' εἰς τοῦτε.

Τελευταίον τε καὶ πρώτον
κάθε φῶς ἀφήσωμεν,
καὶ μακάριον σὲ σκότῃ
πάντες ἐντροφηθώμεν.

Ἀπὸ φώτων πολιτεῖαν
σήμερον ἄς χωρισθῶμεν,
καὶ πρὸς ποθητὴν σκοτειαν
ἄς προσανατολισθῶμεν.

(Έκείνω τότε τῆ καιρῷ σκοτίας γενομένης ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Περικλῆς τῆς γῆς τῆς δοξασμένης βγγήκαν μὲ κλεφτοφάναρα κι' ἔκαναν περιπάτους μέσα σὲ δρόμους ζοφεροὺς κι' ἀποτροπαιοτάτους.)

Φ.— Ὅποια φρίκη, Περικλῆ...

Π.— Ποῖος ἀλήθεια τρόμος!
Γιὰ κότταξε τὶ κόλασις...

Φ.— Ἐρημος κάθε δρόμος.

Π.— Τὶ ζοφερὸν πτολίεθρον! δὲν βλέπομε τὴ μύτη μας.

Φ.— Τὶ διάβολο θὰ κάνουμε, πῶς θάδρωμε τὸ σπῆτι μας.

Π.— Κάποιος διαβαίνει σὰν κι' ἐμᾶς παντλήμων πα-
ροδίτης.

Φ.— Βεβαίως θάναι, Περικλῆ, κανέναν λωποδότης.

Π.— Τὸν βλέπω...

Φ.— Πῶς σοὺ φαίνεται...

Π.— Σήκωσε τὸ φανάρι.

Φ.— Ἐγὼ νομίζω φρόνιμον νὰ πάρωμε ποδάρι.

Π.— Μὰς εἶδε κι' ἐφοβήθηκε κι' ἔφυγε μάνι μάνι.

Φ.— Ὁ Γιάννης τρέμει τὸ θεριὸ καὶ τὸ θεριὸ τὸν Γιάννη.

Π.— Μὰ πῶς σοὺ φαίνεται κι' αὐτὸ
τὸ σκότος τὸ ψηλαφητό;

Φ.— Εἰς Ἄνορθώσεως καιροὺς νάχωμε τέτοια χάλια.

Π.— Ἐχάσαμε στὴν Πασχαλιὰ ταῦτ' ἀ καὶ τὰ πασχάλια.

Φ.— Παρπατώντας κι' ἐγὼ στὸ σκοτάδι
παραπαῖω σὰν νάπια κρασί,
τὴν Ἀθήνα τὴν βλέπω ρημάδι
καὶ πρὸς δλους φωνάζω: τίς εἶ;

Ξαφνικὸ μᾶς εὐρήκε μεγάλο,
ξαφνικὸ, συμφορὰ περισσῇ,
κι' ἕνας πέρνει γιὰ κλέφτη τὸν ἄλλο,
καὶ σὲ τοῦτον φωνάζει: τίς εἶ;

Ἰστὰ τυφλὰ μὲ τρικλίσματα πᾶμε,
καὶ σηκόνουμε χέρι θρασοῦ,
καὶ τὰ σπῆτ' ἀ τ' ἔνα κτυπάμε,
κι' ἀπὸ μέσα μᾶς λένε: τίς εἶ;

Καὶ πολλοί, ποὺ πονοῦν τὴν πατρίδα,
στὸ Ταμειεὶ καθίζουν καρσί,

καὶ τὰ μάτια τὰ κάνουν γαρίβα
κι' ἄλλοι πάλι τοὺς λένε: τίς εἶ;

Νέας δόξης γεαίρονται κλέτη,
Πασχαλιὰ ξημερώνει χρυσή,
μὰ σὲ σκότος καθέννας μᾶς πλέει,
καὶ φωνάζει: στὸν ἄλλο: τίς εἶ;

Σηκωθῆτε καὶ φύλα καὶ γένη,
ἀπεργίαν κανεῖς μὴ νοσή,
μὰ κι' ἐγὼ μὲ φανὸν Διογένη
ξεφωνίζω πρὸς δλους: τίς εἶ;

Καὶ καλύδμα μικρὰ καὶ καλάντζα,
μὰ κι' ἐγὼ, Περικλέτο, καὶ σὺ,
μὲ Δυγκέως ἄς βλέπωμε μάτια
γύρω γύρω στὸ σκότος... τίς εἶ;

Ἄτρομήτως στὸ σκότος ἄπάνω
μ' ἔνα στήθος προβαίνω δασοῦ,
καὶ σὲ κάθε σαχλὸ Τζουλιάνο
ξεφωνίζω γενναίως: τίς εἶ;

Κάτω κάτω τοῦ σκότους ὁ δόλος
καὶ σκοτιῶν τρανῶν κολασσοί,
νὰ Στρατὸς φωτοδότης καὶ Στόλος,
κι' ἀρεμιάνιος σκούζω: τίς εἶ;

Ἄδελφῶν δυστυχία μεγάλη,
τῆς Τουρκίας ἑλακτοῦν μολοσσοί,
κι' ἔνα σκότος πλακόνει καὶ πάλι
τὸ πολύπαθο γένος: τίς εἶ;

Καθ' ἡμῶν παραλύσσαξαν δλοι,
ἕνας κι' ἄλλος φωνιάς μᾶς μοσεῖ,
κι' ὁ σεπτὸς Πατριάρχης στὴν Πέλι
δὲν γιορτάζει: τὸ Πάχα: τίς εἶ;

B.

Π. — Φανάρι Διογένη' στὸ χέρι μου κρατῶ,
ἀλλ' ἔμως σὸν κι' ἐκαίνομ' ἄνθρωπον δὲν ζῆτῶ,
μόνο φωτὸς ἀκτινα
γυρεύω' στὴν Ἀθήνα.

Ὦ τῆς Παλλάδος χώρα,
φανάρι πουθενά,
καὶ μ' ἔλους κι' ἐγὼ τώρα
τραβῶ' στὰ σκοτεινά.

Ποῦ τάχα θὰ βρεθῶ;
θὰ πάω μπρὸς ἢ πίσω;
ποῦ τάχα θὰ σταθῶ;
ποῖα πόρτα θὰ κτυπήσω;

Ἄλλοι καὶ τρεῖς ἄλλοι μου!..
ἐν μέσφ τῆς φρικώδους
καὶ ζοφερᾶς πομπῆς
ἤθελα, Φασουλή μου,
σὲ ρύμας καὶ τριόδους
νάμαι τυγολαμπῆς.

Ἰθρὸς κρύος με παγώνει... σκότος' πείσμου κι' ἐμπρός
μὰ νεκρὰ πτολιέθρου φωτεινῶς περικλυτοῦ... [μου,
δὲν νομίζεις ὅτι ζοῖμε πρὸ τῆς κτίσεως τοῦ κόσμου,
ποῦ τὸ σῦμπαν ἦτο χάος κι' ἕνας ζῶφος ἐπ' αὐτοῦ;

Φ. — Δὲν ἐπρόσμενα ποτέ μου
τέτοιο σκότος κι' ἐν Ἑλλάδι!..
τῆς θυμᾶσι, φιλιτατέ μου,
τῆς λουσέρνας μὲ τὸ λάδι,
ὅπου φάτιζαν τὸν κόσμον παραλοῦσης εὐπραγίας
δίχως κίνδυνον κανένα, δίχως φόβον ἀπεργίας;

Τὴν ἀναπολεῖς ἀκόμα
μὲ τὸν φυτυλιῶν τὴν βρώμα
τὴν παλῆα φωτοχυσία;

Τώρα δὲν θὰ βρῆς λουσέρνας
μήτε μέσα σὲ ταβέρνας,
παρὰ μόνο' στὰ Μουσεία.

Π. — Ποῖος δὲν τῆς ἀναπολεῖ
τῆς λουσέρνας, Φασουλή;
ἐλαμπε μ' αὐταῖς ἡ χώρα.

Καὶ μακάρι σὸν καὶ τότε,
προσφιλεῖς συμπατριῶται,
νὰ τῆς εἶχαμε καὶ τώρα.

Φ. — Τὶ ρωμάντσα καὶ τὸ σκότος!... ποίησις ἀληθινή!..
πῶς μ' ἀρέσει, Περικλέτο, τέτοια νύκτα σκοτεινῆ,
ποῦ πλανᾶσαι καὶ τρικλιζεῖς σὲ ζοφώδη μονοτάξια...
μοναχὰ μὲ τὸ σκοτάδι· κάνεις κουκουβάγζας μὰτ' αἰ.

Π. — Ὅσα μυστήρια τοῦ σκότους πᾶς σοφὸς ἄς μυηθῆ!..
Φ. — Γιὰ φαντάσου νάσαι βία τῶρ' ἀμέσως νὰ δοθῆ
'στὴν Κυβέρνησι τοῦ κράτους τῶν Δυνάμεων ἡ νότα,
πᾶς οἱ Πρέσβεις θὰ μ' ἐπιτρέψουν νὰ βγουν ἔξω δίχως φῶτα;

Π. — Γιὰ φαντάσου, Φασουλή, τί μαγεία καὶ τί χάξι
νὰ σβουθοῦν ἠλεκτρικὰ κι' οἰονομηματὰ καὶ γκάξι.
Γιὰ φαντάσου νὰ γυρῶξῃς σὸν τυφλὸς παραπατῶν,
καὶ νὰ κουτουλᾷς στὰ σκότ' αἰ,
πρῶτε τῆς νυκτὸς ἱππότη,
μὲ φαντάσματα μακάρων καὶ σκιάς λωποδυτῶν.

Φ. — Εἶθε νὰ γενῆ καὶ τοῦτο, μ' ἄλλους λόγους δηλαδὴ
μὲς' στὴν ἄλλη μας τῆ χάρι
νὰ γινοῦμε σὸν ἀρχαῖοι, ποῦ περνοῦσαν μὲ διαδί
σὸν δὲν ἤτανε φεγγάρι.

Σὲ τόπον, ποῦ φεγγοβολεῖ καὶ Φοῖθος καὶ Σελήνη,
μ' ἀρέσει, Περικλέτο μου, τοῦ σκότους ἡ γαλήνη.
Καὶ τάχα τί τὸ θέλουμε τὴν νύκτα τὸ φανάρι
σὸν ἔχωμε' στὸν οὐρανὸν τάστρα καὶ τὸ φεγγάρι;

Ἔμεις καὶ τῆς σκοτίας καὶ τοῦ φωτὸς ἱππόται
σκότος καὶ φῶς' χαρῖσάμα...
ἐλάτε, φωτοδοταί,
φέξετε κι' ἐγλιτρίσάμα.

Π. — Πάμε, μωρέ, 'στὰ σπήτεια μας!..

Φ. — Καὶ πῶς θὰ πᾶς, Κισσώτε,
καρτέρι· νὰ λῶ' ἡ χαραυγῆ νὰ φέξουμε καὶ τότε!..

Π. — Ὅτ' ὁ Βασιλεὺς μας ὁ Στρατὸς προσέφερε γιὰ δῶρο
ἕνα ραβδί Στραταρχικὸ, μεγάλο, διαφνηφόρο.
Καὶ τώρα με τοῦ Καίσερ βαστάζει δύο ράβδους
γιὰ νὰ ζυπνᾷ τοὺς ἀκνηροῦς, τοὺς κρύους, τοὺς ἀνάδους.
Μὰ καὶ γιὰ μὲ δὲν φθάνει· μὰ, κι' ἤθελα νὰ χῶ κι' ἄλλη,
νὰ σὲ κτυπῶ καὶ μὲ τῆς θεῶ καὶ λίγο νάσαι πάλι.